

„To je můj milovaný syn, toho poslouchejte“

Římskokatolická farnost Tuchoměřice

28.2.2021 (2. neděle postní)

(Gn 22,1-18; Ž 116; 1Řím 8,31b-34; Mk 9,2-10)

Víme, že postní doba je cesta, která nás vede k Velikonocům. Je to příprava na to, abychom následovali Ježíše na jeho cestě utrpení až ke vzkříšení, abychom prožili obrácení a vešli do Božího království. Už 12 dnů jsme na této cestě. Asi už jsme si vybrali nějaký cíl a nějaké prostředky, abychom se během této doby přiblížili k Bohu a k bratrům a sestrám. Možná si už uvědomujeme, že ta cesta není lehká, že naše síly nestačí, abychom dosáhli cíle, který jsme si vybrali. A můžeme mít pokušení to vzdát a říct si, že nemá smysl pokračovat.

Apoštolové prožili něco podobného. Už docela dlouho následovali toho Ježíše z Nazareta, ve kterém poznali Mesiáše, kterého Bůh poslal, aby otevřel cestu k Božímu království. Slyšeli jeho výjimečná kázání a viděli hodně zázraků. Ale právě v okamžiku, kdy se Petr odvážil vyznat, že je Mesiáš, začal Ježíš vysvětlovat, že jde do Jeruzaléma a že tam bude trpět a bude zabit. Sice řekl také, že třetího dne bude vzkříšen, ale učedníci to nepochopili a odmítli tvrzení, že Mesiáš může trpět a být zabit. Jsou zklamaní a možná neví, jestli to má ještě smysl věřit v takového mesiáše.

A v tomto kontextu vzal Ježíš sebou ony tři nejbližší apoštoly (Petra, Jakuba a Jana) a vyvedl je na vysokou horu (tradice říká, že je to hora Tábor, nedaleko Galilejského moře). A tam byl před nimi proměněn. Zjevil se jim také Eliáš s Mojžíšem a ozval se hlas nebeského Otce: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte“. To bylo pro ně potvrzení, že Ježíš je opravdu Mesiáš, kterého očekávali: skrze Eliáše a Mojžíše celá židovská Bible, Zákon a proroci, o tom svědčí a hlas Otce je vyzývá, aby ho poslouchali. I když nerozumějí

všemu, tato zkušenost a tento prožitek jim pomohly vytrvat s Ježíšem dál, na cestě k další hoře, k hoře Golgotě, kde byl Ježíš ukřižován. Hned před Golgotou, v Getsemanské zahradě, Ježíš vezme ony stejné tři učedníky, aby se modlili s ním, jako připomínku na tuto událost. Oni s ním ale nevydrželi až do konce a usnuli. Nemohli ho následovat až na Golgotu (kromě Jana), ale když konečně pochopili, co znamená „vstát s mrtvých“, protože viděli prázdný hrob a setkali se se vzkříšeným Ježíšem, mohli ho na další hoře (Olivové) vidět vstoupit do nebe jako potvrzení definitivního vítězství nad smrtí.

Je velký kontrast mezi horou Tábor a horou Golgota: Na hoře Tábor, během proměnění, se ukazuje sláva Ježíše, na hoře Golgota jeho utrpení a smrt. Při proměnění jeho oděv zářil, na Golgotě byly jeho šaty roztrženy, na hoře Tábor je vidět mezi dvěma velkými osobnostmi židovských dějin, na kříži mezi dvěma zločinci, během proměnění je velké světlo, během ukřižování je tma... ale na obou horách se zjevuje tajemství mesiáše, tajemství spásy. To jsou dvě strany jednoho tajemství. Bůh chce nás vzít s Ježíšem do jeho slávy, ale cesta vede přes utrpení a smrt. Mesiáš, Syn Boží, musel z lásky dát svůj život za nás, abychom mohli vstoupit do věčného života s ním. On je symbolicky ten beran, který byl obětován místo Izáka, aby Izák mohl žít, a aby požehnání, slíbené Abrahámovi pro všechny národy země skrze jeho potomstvo (skrze Mesiáše), se mohlo uskutečnit.

Pro nás, na naší postní cestě, je důležité nedívat se jenom na překážky, které jsou před námi, ale dívat se přímo na cíl (na Velikonoce, na odpuštění hříchů a na život v plnosti, který nám Bůh nabízí). Je důležité hledět na Ježíše a ne jenom na sebe a na problémy nebo neúspěchy, které prožijeme na cestě k němu. Naše postní úsilí je důležité, ale nezapomínejme na to, že cílem je prožít radost z přítomnosti vzkříšeného Ježíše v našem životě.

Dnes můžeme prosit o milost, aby naše úsilí nám umožnilo setkat se osobně s Ježíšem a vnímat jeho přítomnost a jeho lásku v našem životě. Aby stejně jako apoštolům nám tato zkušenost a tento prožitek pomohly následovat Ježíše hlouběji i v těžkých okamžicích.

Otec Alain Cleysac CCN, administrátor farnosti